

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.146 van 18 april 2014
in de zaak A. 207.499/XIV-35.344**

In zake : Ivan MATTHIJS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de POLITIEZONE DENDERLEEUEW-HAALTERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Van Heuven en Gerti De Fraeye
kantoor houdend te 2600 Antwerpen
Cogels-Osylei 61
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 december 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 6 november 2012 van de personeelsdienst van de politiezone Denderleeuw-Haaltert waarbij “de eerste beslissing tot erkenning als arbeidsongeval van de feiten verzoeker overkomen op 10-11-09, met referentie BU1271/09 dd. 09-12-09 is ‘rechtgezet’ (= ingetrokken)”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot

regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 april 2014.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoeker en advocaat Gertie De Fraeye, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is statutair benoemd als inspecteur van politie bij de lokale politiezone Denderleeuw-Haaltert.

Op 25 januari 1990 is verzoeker het slachtoffer van een ongeval, dat door de verwerende partij wordt erkend als arbeidsongeval. Door het ongeval liep verzoeker een letsel op aan zijn rechterknie, dat leidde tot een blijvende arbeidsongeschiktheid van 8%.

Op 10 november 2009 stapt verzoeker uit een dienstvoertuig op een ongelijke bodem, waardoor hij een bruuske beweging maakt die zijn rechter knie blokkeert.

Diezelfde dag dient verzoeker een aangifte van arbeidsongeval in.

De adviserend geneesheer onderzoekt verzoeker en besluit op 28 november 2009 het volgende:

“Door een mineur trauma (uitstappen uit combi op ongelijke bodem) is een blokkage van de rechter knie opgetreden op basis van een zeer belangrijk degeneratief lijden ten gevolge van het arbeidsongeval van 1990. De feiten van 10/11/2009 hebben geen nieuwe letsels veroorzaakt.

Als verdere behandeling is de vroeger reeds voorspelde en verwachte knieprothese voorgesteld.

Ik stel voor de behandelingen en de tijdelijke ongeschiktheid vanaf 10/11/2009 te aanvaarden als hervat van het ongeval van 1990 en niet als een nieuw ongeval.”

Op 9 december 2009 deelt de verwerende partij het volgende mee aan verzoeker:

“[...]

De Politiezone Denderleeuw-Haaltert, meer bepaald de personeelsdienst, beslist formeel de aan u, INP Ivan Matthijs [...] overkomen feiten op 10 november 2009 als arbeidsongeval te erkennen. In overleg met de verzekeraar Ethias werd afgesproken dat de aan u overkomen feiten een gevolg zijn van het arbeidsongeval van 25/01/1990. [...] De medische kosten en tijdelijke arbeidsongeschiktheid voortvloeiend uit de feiten van 10/11/2009 zullen conform de wetgeving vergoed worden.

[...]”

Op 21 december 2009 krijgt verzoeker een knieprothese.

Uiteindelijk voert de Gerechtelijk-Geneeskundige Dienst (GGD) een medische expertise uit. Op 2 februari 2012 besluit die medische expertise tot een gedeeltelijke blijvende arbeidsongeschiktheid van 10% en een totale arbeidsongeschiktheid van 233 dagen vanaf 10 november 2009. De datum van 2 februari 2012 is tevens de consolidatiedatum.

Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 april 2012.

Met een aangetekende brief van 6 november 2012 deelt de verwerende partij aan verzoeker het volgende mee:

“Gelet op de aangegeven feiten die zich voordeden op 10 november 2009.

Gezien dat in navolging van ons gesprek hierbij de rechtzetting van het schrijven met referentie BU1271/2009 volgt inzake de aanvaarding van de door u overkomen feiten op 10 november 2009 als arbeidsongeval.

Gezien de adviserende geneesheer van mening was dat de feiten van 10/11/2009

geen nieuwe letsels hebben veroorzaakt. Dat de letsels veeleer een gevolg zijn van het arbeidsongeval waarop [sic] u op 25/01/1990 het slachtoffer was.

Bijgevolg wordt gesteld dat het niet om een nieuw arbeidsongeval gaat. De medische kosten en het tijdelijk werkverlet werden u reeds vergoed in het dossier van 1990 dat destijds geopend werd bij de gemeentepolitie van Haaltert. [...]

Gezien de afwijzing van de feiten door u overkomen op 10 november 2009 kan er geen tussenkomst verleend in de blijvende arbeidsongeschiktheid.

De datum waarop deze beslissing per aangetekende brief wordt meegedeeld aan het slachtoffer, is de aanvangsdatum van de verjaringstermijn van drie jaar zoals voorzien door artikel 20 van de wet van 3 juli 1967; binnen deze termijn kan het slachtoffer deze beslissing betwisten voor de arbeidsrechtbank van zijn woonplaats, hetzij door dagvaarding van zijn werkgever, hetzij door een vrijwillige verschijning.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Rechtsmacht van de Raad van State

Standpunt van de partijen

4.1.1. De verwerende partij werpt op dat de vordering kennelijk onontvankelijk is wegens onbevoegdheid van de Raad van State.

Het voorliggend geschil betreft de erkenning van feiten als arbeidsongeval, waarvoor overeenkomstig artikel 19 van de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, de arbeidsrechtbank de bevoegde rechtbank is. De Raad van State bevestigde reeds eerder dat hij niet bevoegd is om te oordelen over een beslissing tot erkenning van een arbeidsongeval. De verwerende partij wijst er ten slotte op dat de bestreden beslissing zelf aangeeft dat beroep mogelijk is bij de arbeidsrechtbank - dus niet bij de Raad van State.

4.1.2. Verzoeker antwoordt in zijn memorie van wederantwoord dat zijn vordering ontvankelijk is. Het voorwerp van het beroep is immers geen beslissing tot erkenning als arbeidsongeval, aangezien de erkenning als arbeidsongeval verworven is. Verzoeker richt zijn beroep evenwel tegen het

besluit van de verwerende partij d.d. 6 november 2012, dat hij als een intrekkingsbesluit kwalificeert.

Verzoeker besluit dat de vordering ontvankelijk is.

Beoordeling

4.2.1. De Raad van State is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van een beroep tot nietigverklaring van een administratieve beslissing, in zoverre de wet de kennisname van het geschil aan de rechtscolleges van de rechterlijke macht heeft toegewezen.

4.2.2. Inzake arbeidsongevallen geldt voor statutaire personeelsleden van de lokale politie de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector (artikel 1, 11°.) (Verder de wet van 3 juli 1967). Ook volgens het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten vindt de genoemde wet van 3 juli 1967 toepassing op de personeelsleden van de lokale politie (artikel X. III. 2).

4.2.3. Verzoeker voert aan dat de feiten die hem zijn overkomen op 10 november 2009 een afzonderlijk arbeidsongeval uitmaken te onderscheiden van het arbeidsongeval dat hij had op 25 januari 1990. Hij meent dat het tweede ongeval aanvankelijk ook als afzonderlijk arbeidsongeval werd erkend, doch dat deze erkenning met de thans bestreden beslissing ten onrechte wordt ingetrokken.

Volgens verzoeker is het voorwerp van het verzoek tot vernietiging dan ook geen beslissing tot erkenning als arbeidsongeval, aangezien die erkenning reeds verworven zou zijn; de betwisting gaat daarentegen over het “intrekkingsbesluit” van 6 november 2012.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn analyse van de aard van het geschil. Er bestaat immers net betwisting over de premisse waarvan hij uitgaat, nl. dat de erkenning als arbeidsongeval verworven zou zijn: de verwerende

partij houdt voor dat er nooit een dergelijke erkenning is geweest. Aldus betreft het geschil wel degelijk de vraag of het gaat om een arbeidsongeval in de zin van de wet van 3 juli 1967, en of deze wet al dan niet toepassing vindt.

4.2.4. De wet van 3 juli 1967 duidt in artikel 19, lid 1 zelf aan wie de bevoegde rechter is voor betwistingen inzake haar toepassing:

“Art. 19. Alle geschillen met betrekking tot de toepassing van deze wet, ook die over de vaststelling van het percentage van blijvende arbeidsongeschiktheid, worden verwezen naar de rechterlijke overheid die bevoegd is om kennis te nemen van de vorderingen met betrekking tot de vergoedingen, waarin de wetgeving inzake herstel van schade uit arbeidsongevallen of uit beroepsziekten voorziet.”

Geschillen betreffende de vergoeding van de schade die voortvloeit uit een ongeval op de weg van het werk vallen krachtens artikel 579, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek binnen de materiële bevoegdheid van de arbeidsrechtbank en dus binnen de rechtsmacht van een rechtscollege van de rechterlijke macht. De rechtsmacht van de arbeidsrechtbank sluit de rechtsmacht van de Raad van State uit.

Derhalve dient ook het huidige geschil tussen verzoeker en de verwerende partij te worden beslecht door de arbeidsrechtbank. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat ook de bestreden beslissing van 6 november 2012 vermeldt dat zij kan worden betwist voor de arbeidsrechtbank.

4.2.5. De exceptie is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien april tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

André Beirlaen